

SALOMON

Mijn kat heet Salomon. Witte vacht en een grijs befje op zijn kop, omdat ieder juweeltje wel een plekje kent. Zijn balletjes heeft hij, alweer enige jaren geleden, bij de dierenarts verloren. Hij is dus eigenlijk een het en heeft in dat opzicht helemaal geen gelijkenis met de haremking, naar wie ik hem dan ook niet vernoemd heb. Zijn achternaam, Ibn Gabirol, kan hij nooit onthouden, maar als ik hem bij zijn voornaam roep, komt hij direct aangelopen, - gespind als hij is op eten.

Dat roepen gaat met rituele handelingen gepaard. Enigszins voorovergebogen, leunend over de balustrade van mijn balkon, mijn beide armen op de stang van diezelfde balustrade steunend als de Noord- en Zuidzuil van Salomo's tempel, breng ik mijn kopstem in zijn hoogste stand en roep ik driemaal zijn voornaam. Voornaam komt hij dan aanlopen - mij volkomen negerend - en loopt tussen mijn armen door naar binnen. Meestal voel ik me dan in mijn eer gekrenkt, omdat hij mij zo geen spatje aandacht gunt: ik ben alle aandacht.

Eens heb ik hem daarvoor gestraft door vlak voor zijn neus de balkondeuren dicht te doen. Vanuit de diepte keek hij mij met een afkeurende blik in zijn ogen slechts even door de ruit aan, draaide zich om en bleef - ondanks mijn roepen - lange tijd weg. Zo voedde hij mij, zijn leerling, in één middag op. Nooit heb ik deze straf durven herhalen.

Toch heb ik gelukkig nog wel enige invloed op hem, -ook al is deze indirect en speelt hij zich voornamelijk rond zijn etensbakje af. Elke moraal wordt immers door de aan- of afwezigheid van voedsel bepaald. Eenmaal zijn buikje vol echter, is Salomon weer mijn meester.

En als ik zijn buik niet tijdig vul, zorgt hij daar op den duur zelf wel voor door soms een muis, soms een duif, met afgebeten kop mijn kamer binnen te slepen. Zo houdt hij in de gaten dat zelfs de indirecte invloed die ik op hem kan uitoefenen, tot een minimum beperkt blijft.

Hij is, al zou dat op het eerste gezicht anders lijken, zeer sociaal voelend, zij het dan niet jegens mij. Als een primus super pares terroriseert hij alle katten en poezen uit de buurt. Hij doet dit niet omwille van aardse motieven, want daartoe mist hij elke potentie. Nee, de reden waarom hij soms heerlijk gehavend bij mij binnen komt, is dat hij een zo goed mogelijke onderlinge verstandhouding probeert te organiseren bij zijn soortgenoten in de omgeving.

Zo onthult Salomon mij door zijn bestaan alleen al de hoogste geheimen, beter dan Salomo dat ooit gekund heeft. Mijn kat is volmaakt los van deze wereld, en staat met zijn vier zachte pootjes, die messcherpe klauwtjes kunnen zijn, stevig op de grond.

EN WEER: SALOMON

Maar ook wijsheid is sterfelijk. Salomon is nu dood, afgemaakt en weggegooid. Een zwarte, plastic vuilniszak rond zijn gaafwitte lichaam tot er niets meer van het feest der wormen rest.

Een lijdensweg was het van zegen dagen. Slokdarmkanker. Dichtgegroeid. Pijn van de honger. Zelfs vloeistof bereikte zijn bestemming niet, werd uitgebraakt en opgelikt en bereikte zijn bestemming niet. Tenslotte het gif. Bij een kat gemakkelijker gegeven dan bij een mens.

Geen streling langs mijn been. Geen gespin op mijn schoot. Het leven is goedkoper.

Achter op mijn fiets in een mandje onder snelbinders was zijn weg naar Golgotha. Mijn ene hand stevig aan het stuur; de andere krauwde zijn kop. Honger beet in mijn vinger. Geen enkele keer zijn we gevallen, totdat de arts zei wat zij moest zeggen. Toen viel hij diep. Te diep.

Na een diepe zucht heb ik mij afgewend en ben maar verder gegaan. Toch komen zonder kat de muizenissen steeds vaker in mij op.

Salomon was onder gelukkig gesternte geboren: de zevende dag van de derde maand. Het zevende en dus middelste jong in een nest van dertien. Hij had magische vermogens, waarmee hij mij aan zich heeft gebonden. Ik heb hem laten sterven, maar was in zijn macht. Hij bepaalde zelf de dag van zijn dood: de derde in de zevende maand. Ver verheven boven elke vorm van materialisme stierf hij op zevenjarige leeftijd, lichamelijk uitgehongerd, maar geestelijk volmaakt. Zijn gehele leven was hij mij en alles superieur. Maar alle geluk is breekbaar.

Geen nieuwe kat. Tandenborstels vernieuw je; een broek koop je; katten schaf je je aan. Maar Salomons zijn onvervangbaar.

De enige die baat heeft gehad bij de hele geschiedenis is de handpalmkleine kanarie die nu geen aanvallen op zijn getraliede woonstee meer heeft te duchten. Hij fluit ook weer uit volle borst en zingt mij zo de dood van mijn kat gedurig in het gezicht. Dieren kunnen hard voor mensen zijn.